

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרֻשָּׁת וַיֵּצֵא ח' בְּסֻלּוֹ ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁשִׁי עִם רִשִּׁי

יַעֲקֹב עֹזֵב אֶת חֲרֹן עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ. כְּשֶׁלָּבָן נֹדֵעַ מִכָּה, הוּא רוֹדֵף אַחֲרֵיהֶם וּמְשִׁיג אוֹתָם. לָבָן כּוֹעֵס עֲלֵיהֶם שֶׁלֹּא אָמְרוּ שֶׁהֵם עֹזְבִים וְעַל כֵּךְ שֶׁגָּנְבוּ לוֹ אֶת הַתֶּרְפִּים - הָאֱלִילִים.

הַיּוֹת וְהַגִּיעַ הַזֶּמֶן לָלֶכֶת, יַעֲקֹב הֵחַל בְּמַסַּע חֲזָרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיו יִצְחָק. הוּא לָקַח אֶת כָּל הַבְּהֵמוֹת וְהַכֶּסֶף שֶׁהָרוֹיַח.

לָבָן לֹא הָיָה בְּמָקוֹם, הוּא הִלֵּךְ בְּדִי לַגִּזָּז אֶת צֹאנֹו, וְלֹא הָיָה בְּבֵיתוֹ. רָחֵל לָקְחָה אֶת הַתֶּרְפִּים (פְּסָלִים) שֶׁל אָבִיהָ, בַּתְּקוּהָ שֶׁזָּה יִגְרֹם לוֹ לְהַפְסִיק לַעֲבֹד עֲבוֹדָה זָרָה. יַעֲקֹב לֹא אָמַר לָלָבָן שֶׁהֵם הוֹלְכִים וּבֹרַח יַחַד עִם כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ וּרְכוּשׁוֹ.

יַעֲקֹב רָצָה שֶׁיְהִיָּה בְּרוּר וְנִרְאָה מְדוּעָה הוּא עֲזַב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְלַכְתְּחֻלָּה, בְּמַטָּרָה שֶׁיּוֹלְדוּ לוֹ יִלְדִים לְבָצַע אֶת עֲבוֹדַת ה' בְּעוֹלָם. לָבָן הֲצִיב אֶת יִלְדָיו בְּרֹאשׁ, לְמִירוֹת שֶׁבְּדֶרֶךְ כָּלֵל הַהוֹרִים הֵם הָרִאשׁוֹנִים. שְׁלוֹשָׁה יָמִים מֵאַחֵר יוֹתֵר, לָבָן גִּילָה שֶׁיַּעֲקֹב בָּרַח. הוּא לָקַח אֶת בָּנָיו וְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁבוּעָה, הוּא הִשִּׁיג אוֹתָם בְּהָר גִּלְעָד. ה' נִגְלָה לָלָבָן בַּחֲלוֹם וְאָמַר לוֹ לְהַזְהִיר מֵהוּא אוֹמֵר לְיַעֲקֹב, הַיּוֹת וַיַּעֲקֹב אִינוֹ מֵאֲמִין לוֹ.

לָבָן כָּעַס מְאוֹד עַל יַעֲקֹב "רִמִּית אוֹתִי וּבְרַחֲתָ עִם בְּנוֹתֵי כְּאֵלוֹ הֵן שְׁבוּיֹת מִלְחָמָה שֶׁהוֹלְכוֹת לְכָלָא. מְדוּעָה לֹא אָמַרְתָּ לִּי שֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים? הֵייתִי עוֹרֵף לָכֶם מִסַּבַּת פְּרִידָה עִם כָּלִי נְגִינָה, וְכִכָּה לֹא נָתַתְּ לִי אֲפֹלוֹ אֲפֻשְׁרוֹת לְנִשֵּׁק אֶת נְכַדִּי לַפְּנֵי פְּרִידַתִּי מֵהֶם. זֶה לֹא יָפֵהוּ!".

"הֵייתִי מְכֹאִיב לָךְ, אָבֵל ה' הַזְהִיר אוֹתִי לָשִׁים יָדַי מֵהוּא אֹמֵר לָךְ. אָבֵל לָמָּה בְּרַחֲתָ? אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהִרְבֵּה פְּעָמִים רָצִיתָ לַחֲזֹר הַבֵּיתָהּ, אָבֵל אָמַרְתִּי לָךְ לָמָּה עָלִיד לְהִשָּׂאָה, הַתַּעֲשֵׂרְתָּ מְאוֹד בְּבֵיתִי. וּמְדוּעָה גָּנַבְתָּ אֶת הַפְּסָלִים שְׁלִי?"

יעקב ענה ללבן על פי הסדר: "חששתי לומר לך שאנו הולכים בגלל שאולי תקח ממני את רחל ולא. ולקחת את הפסלים שלך? אם משהו כאן עשה זאת, הוא ימות. לך חפש מי לקח אותם ותקח אותם אליך חזרה. (יעקב לא ידע שרחל לקחה אותם, אבל כיון שאמר זאת, זו אחת הסבות שבגללן רחל אמנו נפטרה על אם הדרך).

לבן הלך קודם כל לאהל של רחל, ואחר כך לאהל של לאה. הוא חפש שוב באהל של רחל, אבל עדין לא מצא את הפסלים שלו. הוא חפש באהל של בלה וזלפה, ושוב הלך חזרה לאהל של רחל, בגלל שחשב שאולי היא לקחה אותם.

באמת רחל הניחה את הפסלים מתחת לאכף של הגמל (המקום שיושבים עליו) היא ישבה עליהם. לכן, למרות שלבן חפש רבות, הוא לא מצא אותם. רחל התנצלה שהיא אינה יורדת מהגמל, אבל היא לא הרגישה טוב.

יעקב כעס על לבן: "מדוע רדפת אחרי? לא מצאת כאן שום דבר ששייך לך! מעולם לא גזלתי ממך בהמה בשעבדתי עבורך ואם בהמה אבדה או נזוקה שלמתי לך על כך. עבדתי כל היום וכל הלילה, בשמש החמה ובקר העז ואפלו לא ישנתי.

עבדתי בעבורך במשך 20 שנה - 7 שנים לרחל, 7 ללאה ו 6 שנים עבור קבלת שכר. את שכרי החלפת שוב ושוב. ללא עזרת ה' היית שולח אותי מביתך ללא כסף בכלל. אבל ה' ראה את עבודתי הקשה ואמר לך אתמול בלילה להזהר בדבריך אלי."

תהלים / יום ח' לחדש פרקים מ"ד- מ"

בתהלים היום דוד המלך אומר "שמעי בת וראי, והטי אזנך, ושכחי עמך ובית אביו". במאמר חסידות האדמו"ר הרי"צ מביא מדרש שבו נאמר שדוד המלך אומר ארבעה דברים בפסוק זה:

קודם כל יהודי צריך להקשיב ולראות (שמעי בת וראי) להבין מהי הדרך שבה ראוי ליהודי לחיות. דבר שני- "והטי אזנך" - להקשיב וללמוד תורה. החלק השני עוסק בדברים שיש לשכח "ושכחי עמך" - לשכח את העם שחיים אתו! לא לחיות כמו הגויים כיון שאתה יהודי. "ובית אביו" - לשכח את בית האבא, אבא של אברהם אבינו, אל תעבדו עבודה זרה כמו שהוא עבד.

הרבי הרי"צ מסביר במאמר כיצד המדרש הזה מלמד הוראה בעבודת ה' כיצד להיות עדינים יותר על ידי למוד ותפלה בכונה.

תנ"א / קונטרס אחרון (ח' בסלו שנה פשוטה)

בחלק הזה של קונטרס אחרון בתנ"א, אדמו"ר הזקן מלמד הרבה על חשיבות ומיוחדות קיום המצוות. הכונה חשובה מאד, אולם אינה הדבר העקרי. (כאן, הנושא הזה מסביר בהרחבה רבה יותר ממה שהזכר בחלק הראשון של התנ"א- לקוטי אמרים).

כאשר אדם מכון, הוא רוצה להיות קרוב יותר לה'. אבל כאשר אדם מקים מצוה, הוא רוצה לקרב את ה' אליו ולכל העולם. כמובן ה' רוצה שהנשמה תהיה קרובה אליו, אבל זו לא המטרה העקרית. אם זו היתה הכונה העקרית, הנשמה היתה יכולה להשאר בגן עדן, שם היא מאד קרובה לה'.

הסבה שה' שלח את הנשמה לעולם היא כדי לגרם שה' ירגש כאן בעולם, וזה קורה אף ורק

הדרך הטובה ביותר היא לקיים מצוות, עם כוונה כיון שאז משיגים את שתי המטרות. אולם המטרה העקרית היא לקיים ולהביא את השכינה של ה' לתוך העולם הזה.

היום יום / ח' בסלו

ביצד נוכל לגרם לעצמנו להתלהב בקיום המצוות אותן אנו עושים?
היום הרבי משיב תשובה: יש לחשב על משהו שיכול לגרם לנו תמיד להיות בהתלהבות.

מהו הדבר? ה' כל כך טוב אלינו!

חשבו על גדלת ה', העולם הגדול והנפלא שברא עם כל הדברים המיוחדים הנמצאים בתוכו. חשבו על כל הרוחניות שאיננו יכולים אפילו לראות, והתורה והצדיקים שה' נתן בעולם.

אי אפשר להבין את גדלת ה'. ומה לגבי האדם?

ה' ברא גם אותנו, אבל אנחנו לא כל כך מיוחדים.

לאדם אין רק נשמה שמרגישה את ה', יש לו גם גוף שלא תמיד מתנהג בדרך הטובה. הוא חי רק למשך זמן מקצב ומאד גשמי.

כאשר חושבים דברים אלו מבחינים שאנו קטנים ביותר.

ואז חושבים ביצד ה' נתן לאנשים קטנים כמונו כזו הזדמנות מיוחדת לגרם לו נחת על ידי התנהגות כפי שראוי להתנהג, ושיש לנו את הכח להביא את משיח ולמלא את כוונת ה' לשמה ברא את העולם.

דבר זה צריך למלא אותנו שמחה כל הזמן ולגרם לנו להתנהג כפי שחסיד צריך להתנהג.

ספר המצוות / מצות עשה רמ"ה

המצוה היומית, **מצות עשה רמ"ה**, היא מצוה אותה למדנו לפני זמן לא רב. עלינו לקיים את ההלכות הקשורות לקנייה או מכירה של דברים. אם עושים זאת, מקיימים מצוה בכל פעם.

רמב"ם / הלכות זכיה ומתנה פרקים א', ב', ג'

היום מתחילים ללמד סדרה חדשה של הלכות, על קבלת דברים שהנם "הפקר" ועל נתינה או קבלה של מתנות.

פרק א' מלמד מתי משהו נקרא "הפקר" שאין לו בעלים. פרות שגדלים ביער הם דגמה אחת ל"הפקר". מי שאוסף אותם ראשון, לו הם שייכים.

פרק ב' - מסביר ביצד אפשר להוכיח ששדה הפקר שייך לאדם. עליו לעשות משהו כדי לשפר את מצבו של השדה, ולכונן שעושה זאת כדי להקנות לו את השדה.

פרק ג' - לומדים על מתנות. כשאדם נותן משהו במתנה, הוא צריך לוודא שהאדם השני מבין שזה שייך לו. אם הוא רק אומר "אני נותן לך שדה במתנה" האדם השני לא קבל כלום. בגלל שלא בטוחים איזה מהשדות התכוון הנותן לתת.

זִרְכֵי הַחֲסִידוֹת / תְּנִיָא בְּעַל פֶּה

ר' מענדל פוטרפס היה משפיע מאד ידוע.

פעם, בקש ר' מענדל חסיד מוערך ש'ספר מה היה לו ביחידות אצל הרבי.

החסיד אמר ששאל איך יוכל להיות מקושר לרבי. הרבי ענה לו שילמד תניא בעל פה ויחזר עליו כ'אשר הולך ברחוב. כך, אמר לו הרבי, תהיה מקשר עמי, שכן גם אני חוזר תניא כאשר אני הולך ברחוב.

(ראה בספר ר' מענדל עמוד 108, אותיות איתן הקדמה עמוד 23)

תַּפְלָה / סוּמְכִין גְּאוּלָּה לַתַּפְלָה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בברכה אחרי קריאת שמע, מדבר על גאלת עם ישראל ממצרים. הברכה מסתיימת במלים "גאל ישראל". חז"ל מלמדים שאין להפסיק בין אמירת הברכה לתחלת תפילת העמידה. יש "לסמוך גאולה לתפלה" לקשר את הדבור על הגאולה עם החלק העקרי של התפלה – תפילת העמידה.

מדוע כה חשוב להתפלל תפילת עמידה מיד אחרי שעוסקים בגאולה ללא כל הפרעה?

הגמרא מביאה משל שיעזר להבנת הענין. מלך גדול ורם יושב בארמונו ושומע דפיקה על דלת חדרו הפרטי. השומר מכריז שחברו הטוב מגיע לבקור. המלך שמח לשמוע זאת. הוא מצפה לבלות יחד עם חברו. המלך נגש לדלת כדי לקבל את פני האורח ומזמין אותו להכנס. אבל כאשר פתח את הדלת, ראה את חברו עסוק במשהו אחר. המלך מאכזב. הוא נכנס שוב לחדרו והחל לטפל בענינים נוספים הקשורים לממלכה.

כאשר משבחים את ה' על כך שהוציאנו ממצרים, הדבר משול לנקישה על "דלתו" של ה'. זה גורם לה' לרצות להזמין אותנו פנימה ולשמע את צרכינו. כאשר ה' קרוב אלינו, זה הזמן להתפלל תפילת עמידה. לכן, לא לעסוק בדברים אחרים.

ברגע שדופקים בדלת עם "גאל ישראל" צריך להגיע מיד ולבקש מה' את צרכינו בתפלת העמידה.

(ראה שלחן ערוך האדמו"ר הזקן סימן קי"א סעיף ב')

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / סִימְנֵי מְשִׁיחַ

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

נאמר בזהר שכאשר נתקרב לזמן המשיח, נראה שאפילו ילדים ידעו על סודות התורה הגנוזים. זהו אחד מסימני המשיח שאפשר לראות בימינו.

אפילו ילדים קטנים לומדים ומבינים חסידות, סודות התורה הגנוזים.

(ראה זוהר, קי"ח א')